

ČO NÁS DOTERAZ KARANTÉNA NAUČILA?

Rodinná katechézka 131-2020 (704)

www.inky.sk

týždeň po 19. 4. 2020

... alebo o púšti, Chlebe a domácej cirkvi.

BOŽIE SLOVO:

(Am 8,9-12)

Čítanie z knihy Amosa: *V ten deň, hovorí Pán, dám slnku zapadnúť napoludnie a zem zatemním v jasný deň.* ¹⁰ *Sviatky vám obrátim na smútok, všetky vaše piesne na žalospevy, na každé bedrá dám vrecovinu a na každú hlavu plešinu. Urobím to ako smútok za jedináčikom a koniec toho ako trpký deň.* ¹¹ *Hľa, prídu dni - hovorí Pán, Jahve - i pošlem na zem hlad; nie hlad po chlebe a nie smäd po vode, ale po počúvaní Pánovho slova.* ¹² *A budú sa tacať od mora k moru a od severu na východ sa budú túlať, čo budú hľadať Pánovo slovo, ale nenájdu.* Počuli sme Božie slovo!

KATECHÉZKA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 248, 287, 246, 269, 296, 312, atď.)

Mnohí z nás v tieto dni prežívame niečo podobné, ako hovorí Boh ústami proroka Amosa. Jar je plná slnka – a predsa zatemnená príznakom smrti a moru. Veľkonočné sviatky, jasavý vrchol celého roku, sviatky Svetla, Svetla Kristovho – slávené „ako zlodej v noci“ za zatvorenými dverami chrámov! Svetlo obrátené na tmu, radosť na smútok, časy hojnosti na čas smädu a hladu po Pánovi, po Jeho slove, po jeho Chlebe, „*nevidíme naše zástavy, niet už proroka a nik z nás nevie, dokedy to potrvá,*“ (Ž 74,9) hovorí žalmista v inej často Biblie a my mu zrazu celkom rozumieme.

Tiež som zvedavý, koľkí a ako sa vrátíme späť do Božích chrámov, keď tento čas *Pánovho prechodu* našou (nielen) Cirkvou prejde. „*Keby bolo synov Izraela tolko ako piesku v mori, len zvyšok sa zachráni,*“ (Rim 9,27) píše Izaiáš Izraelu a neskôr po ňom Pavol kresťanom do Ríma. Ktovie, možno to bude aj teraz podobne: Tí, ktorí neboli utvrdení vo viere, pre ktorých kresťanstvo bolo len o málo viac, než tradícia a folklór, sa už možno ani nevrátia. Zistili, že nedeľa sa dá prežiť aj bez omše a že keď už na omšu príde – tak doma z gauča sa dá pozrieť pohodlnejšie, než sa kvôli tomu terigať do kostola. Ale možno aj nie. Možno nimi práve tento čas otrásie a oni začnú uvažovať o tom, o čom doteraz nikdy neuvažovali, túžiť po tom, čo považovali za všedné a samozrejmé a čo im bolo tak náhle upreté.

Verím a dúfam, že Vy, ktorí teraz čítate tieto riadky, ste spolu so mnou a spolu s oným *zvyškom* Božieho ľudu (ako ho spomínal Izaiáš) tým druhým prípadom. Ak hej, potom je to pre nás čas učenia sa, intenzívneho, čas veľkej Božej milosti – a keď sa tento čas skončí, vrátíme sa do spoločenstva v Božom chráme obnovení na duchu, väčší, zrelší, duchovne starší a vyzretejší, než sme boli predtým. Ja sám by som chcel len trochu poukázať na prinajmenšom tri veci, ktoré nás Pán v týchto dňoch učí:

1) PÚŠŤ. Nie každému je v týchto dňoch dopriata. Ak pracujete v zdravotníctve, v školstve, v obchodoch, možno práve teraz zažívate väčší zhon a stres ako inokedy. Ale nech je ako je, ako Cirkev, ako celok, sme boli vyvedení Pánom na púšť – alebo skôr zavretí do púšte našich domov ako do nejakých pustovní. Prečo? Boh v Písme hovorí o Izraeli ako o svojej nevernej neveste: „*Potrescem ju za dni bálav, keď im prinášala kadidlo, zdobila sa prsteňmi a skvostmi, za svojimi milencami šla, a na mňa zabudla - hovorí Pán.*“ ¹⁴ *Preto ju ja vyvábim, zavediem ju na púšť a prehovorím k jej srdcu.* ¹⁵ *Potom jej tam dám jej vinice a údolie Achor za bránu nádeje; tam poslúchne ako za dní svojej mladosti, ako keď vystupovala z Egypta.*“ (Oz 2,13-15) Koľko vecí, Božích darov, sme brali ako samozrejmosť? Omše, Eucharistia, modlitba – koľko z toho bolo viac či menej povrchné, automatické, zvykové? A koľko z toho sme len akosi „odstavili“, lebo sme boli tak pohltení svetom a jeho modlami, jeho „*bálm*“, že sme nemali kedy počúvať Boha, chodiť s Bohom, tráviť s Ním čas? Potom je toto prvý dar: dar zastavenia sa, vyvedenia na púšť. Dovoľme Pánovi, aby sa v týchto dňoch prihovárал našim srdciam ako milenc, ako Ženích neveste. Je tak ľahké vpustiť svet do našej púšte cez internet, televíziu, rádio, rôzne zábavky a kratochvíle... neurobme to! Ostaňme na púšti! Načúvajme Ženíchovi! Hľa, práve prechádza okolo! Teraz je čas milosti!

2) EUCHARISTIA a SPOVEĎ. Nemožnosť fyzicky prijímať Najsvätejšie Telo nášho Boha Ježiša Krista nás obrátilo k téme *duchovného svätého prijímania*. Spoznali sme, že Kristovo Telo musíme *vždy* prijímať aj *sviatostne*, fyzicky, ale aj *duchovne* – tak, že naozaj prijímame Krista, úplne sa Mu oddávame, poddávame, uvoľňujeme sa pre Jeho konanie, túžime a dychtíme po tom, aby v nás urobil presne to, čo robíť prichádza: „*Som pokrmom silných. Vzrastaj a budeš ma jesť. Ale ty ma nepremeniš na seba ako telesný pokrm, lež ty sa premeniš na mňa,*“ hovorí Ježiš sv. Augustínovi a cez neho aj nám. Bolo nám odopreté sviatostné sv. prijímanie, aby sme si pripomenuli a sústredili sa nie na to, že (s nejakou tou modlitbičkou pred a po prijímaní) *prehltneme* hostiu, ale na to, aby sme Krista v hostii skutočne aj *prijali* – s celou touto túžbou a rozhodnutím nechať sa úplne vo všetkom, v myslení, konaní, spôsobe života, vo všetkom premeniť Kristom v Krista a zo všetkých síl na tom svojim *učeníctvom* spolupracovať. Veď bez toho by bolo sviatostné sv. prijímanie neúčinné, dokonca svätokrádežné, slúžilo by nám nie na spásu, ale na odsúdenie a zatratenie (1Kor 11,29). Učme sa teda opravdivo *prijímať* Krista, celým svojim srdcom, všetkou svojou túžbou, v úplnej dôvere a vydanosti – aby keď príde čas návratu do chrámov, prijímali sme Ho aj *sviatostne*, aj *duchovne*, tak ako to má byť, nie na smrť a zatratenie, ale na spásu a večný život v Bohu!

A rovnako to platí aj o spovedi – náhle miesto nej máme jedinú „náhradu“ a záchranu pred ohnivým Peklom a tou je *dokonlá ľútosť* – a my si zrazu s hrôzou uvedomujeme, akí sme skutočnej ľútosťi

neschopní, aké sú naše srdcia ľahostajné, tvrdé... Plakať nad hriechmi, dokonca z lásky ku Kristovi a nielen zo strachu zo zatratenia? Kto z nás to dokáže, kto z nás to vie, kto z nás Boha takto skutočne miluje? S hrôzou si uvedomujeme, že bez tejto ľútosťi, pokánia a radikálnou premenou života (KKC 1431) ani spoveď nie je platná, je len formalitou, *divadlom* a my z nej odchádzame bez toho, aby sme Bohom udelené odpustenie hriechov a očistenie od nich skutočne prijali – stále rovnako mŕtvi vo svojich hriechoch!

3) DOMÁCA CIRKEV. V jednom vtipe na internete *Diabol vraví Bohu: Zatvoril som kvôli vírusu všetky tvoje kostoly! A Boh mu odpovedá: Naopak, teraz sa každý dom zmenil na jeden nový kostol.* Možno po prvý raz v živote sme si začali uvedomovať, že rodina je naozaj *cirkvou*. Že otec a matka sú v nej *coepiscopi*, spolubiskupi, ako im hovorili už otcovia v staroveku. S pomocou návodov na *liturgiu domácej cirkvi* sme možno prvý raz skutočne vo svojich rodinách slávilí Veľkú noc a dokonca aj ostatné nedele. Inokedy sme sa možno uspokojili s tým, že „*však sme boli v kostole*“ a „*na obradoch*“ a tým a štedrým obedom to skončilo. Tento rok sme možno prvý raz objavili, že rodina môže skutočne ako rodina, ako cirkev, sláviť aj doma. Nielen môže, ale má. A nielen sláviť, ale skutočne aj cirkvou *byť* – vrátane verného vykonávania služieb, ktoré v nej Boh ustanovil: otec a matka ako jej biskupi, krstní a birmovní rodičia ako ich pomocníci, starší, deti ako ľud Boží, stále zrelší a aktívnejší v Pánovi – v domácom živote, v liturgii, v službe svetu a veľkej Cirkvi, všade... Aj toto je veľká milosť! Využime ju! Ak to dokážeme, bude to začiatok obnovy farností – a cez farnosti biskupstva – celej Cirkvi!

UVAŽUJEME:

Prosím, vyhradte si čas, najlepšie ako rodina – a uvažujte najmenej o týchto troch lekciami, ktoré nám Pán v tieto dni dal. Nájdete prípadne aj iné? Ako ich využijete?